

VEDENIA CEREASCĂ A LUI PAVEL

Mana pe data de 2 Decembrie, R2823 - 1 Iunie 1901, pag. 182

Fapte. 22:6-16

„Eu n-am fost neascultător față de vedenia cerească” - Fapte. 26:19.

În timp ce erau în așteptarea binecuvântării de la Cinzecime, la Ierusalim, cei unsprezece apostoli au trecut cu vederea faptul că ei nu trebuiau să-și înceapă lucrarea, nici să considere că ar avea înzestrarea potrivită de înțelepciune sau autoritate de sus pentru vreo careva parte din lucrare, până ce vor primi binecuvântarea promisă. Alegerea din partea lor a lui Matia, pentru a lua locul lui Iuda, ca cel de-al doisprezecelea apostol, a fost, prin urmare, o greșală; căci deși au aruncat la sorț, lăsând în mâna Domnului să aleagă, și sorțul a căzut pe unul din cei doi pe care ei i-au hotărât, în aceasta ei făceau ceva dincolo de autoritatea lor. Domnul Și-a avut alegerea Sa proprie, în legătură cu acela care să ia locul lui Iuda, și acesta deja urma o pregătire și disciplinare specială „încă din pântecul mamei sale” - Gal. 1:15; Fapte. 9:15; Rom. 1:1; 11:13; 1 Cor. 1:1; 9:1.

Numele persoanei alese ca să fie cel de-al doisprezecelea apostol, a fost în limba Ebraică, Saul, și în Greacă, Pavel. Sub îndrumarea divină, și în vederea lucrării sale viitoare, totuși fără a împiedica voința sa, Domnul a dirijat cu grijă, cele ce țineau de locul de naștere, posibilitățile, educația, etc, ale acestuia pe care El L-a prevăzut să fie vasul Său ales să ducă mesajul Său la Neamuri. El a fost născut și educat bine, moștenind prețiosul drept de cetățenie Romană; făcea parte dintr-o instituție intelectuală foarte religioasă, un Fariseu, fiu de Fariseu.

Pavel ca și alți compatrioți de-ai săi, a fost zelos față de Lege, și față de făgăduințele făcute lui Israel. El n-a fost un om rău în nici un sens al cuvântului, ci, din contra, era moral, drept, religios, având zel religios care l-a condus Să-l persecute pe Christos și urmașii Săi caeretici împotriva orânduiriilor Mosaice. El însuși ne spune că a persecutat pe Christos „cu o conștiință bună”, și totuși el cu sinceritate admite că cu privire la Creștini, cu cuvintele sale, el a blasfemiât numele sfânt, și a fost un ucigaș de sfinți și un persecutor. În zelul său religios, el ne spune că, „era grozav de infuriat” pe Creștini, și că a „pus în temniță bărbați și femei” - Fapte. 22:4; 26:11; 1 Tim. 1:13; Fil. 3:5, 6.

Domnul nostru, L-a favorizat în modul miraculos relatat în această lecție, deoarece Pavel din Tars nu era un om rău, ci unul bun, lucrând în orbire și înțelegere greșită, „un adevărat Israelit”, împotrivindu-se adevărului în ignoranță. Cu adevărat, am putea presupune că Domnul a favorizat într-o oarecare măsură pe toți „Israelii adevărați”, precum observăm, de exemplu, că a favorizat pe Natanael, care la început a fost sceptic cu privire la calitatea de a fi Mesia, a Domnului, dar care a fost asigurat cu o dovadă convingătoare datorită sincerității sale. În același fel, putem presupune că unii din cei convertiți prin manifestările miraculoase din ziua Cinzecimii, și la scurt timp după aceasta (numărându-se cu miile), ar fi putut fi dintre aceia care, doar cu câteva zile mai înainte, au gândit și probabil că au și vorbit despre Isus ca despre un impostor, și despre ucenicii Săi ca despre niște naivi creduli. Domnul a avut milă față de Natanael, și L-a ajutat într-un fel, în timp ce pe alții la Cinzecime, în alt fel, prin manifestarea spiritului; și acum cu totul prin alt fel El a atras atenția lui Saul, convingându-l repede că acesta făcea opusul la ceea ce era intenționat să facă.

Inima lui Pavel fiind într-o atitudine corectă - de loialitate față de Dumnezeu, de zel pentru Dumnezeu, el trebuia doar să fie îndreptat în direcția corectă; și vedem că imediat același zel și fervoare a spiritului care odată a persecutat Biserica, a fost înrolată în folosul Bisericii; încât deodată ce a recunoscut caracterul Său adevărat, cu bucurie a renunțat la toate pentru a urma pe Christos. Aceste lucruri fiind adevărate, vedem că cei care se referă la „convertirea” Apostolului Pavel, și care o compară cu convertirea unui răufăcător obișnuit, dovedesc că ei sunt victima unei înțelegeri serios greșite a faptelor. Dacă Saul din Tars ar fi un om rău, n-am putea presupune ca Domnul ar fi interesat în el în nici un astfel de mod, la fel n-am putea presupune că careva din astfel de mijloace miraculoase ar fi folosite pentru a-i atrage atenția la cursul rău al acțiunilor sale.

Timpul lui Dumnezeu de a avea de afacere cu lumea necredincioasă nu este în acest veac - acea lucrare este lăsată pentru veacul Milenar. El acum are de a face doar cu cei care sunt „Israelii cu adevărat”, sinceri în inimă; și deci, pentru această clasă, și doar pentru această clasă, este exercitată puterea Domnului, providența Sa, atragerea și puterea de a convinge. Cu alte cuvinte, Dumnezeu niciodată nu Și-a propus să schimbe voința

omului, ci, acolo unde voința acestuia este dreaptă, dar ideile, concepțiile sale despre decență, sunt greșite, în astfel de caz, va fi în acord cu toate principiile dreptății pentru Domnul ca să favorizeze pe unii ca aceștia, și să le deschidă ochii înțelegerii și această regulă se păstrează destul de bine acum, precum declară Profetul: „Nimeni din cei răi nu va înțelege - dar cei înțelepți vor înțelege” - cei cu adevărat înțelepți. Dacă cineva dintre cei răi capătă o oarecare cunoștință despre adevăr, putem fi siguri că o va pierde, căci, precum din nou declară Scripturile: „Lumina este semănată pentru cel drept: adevărul pentru cel cu inima sinceră” (Ps. 97:11). Dumnezeu are provizii abundente pentru a le folosi în legătură cu alte clase în viitor, „la timpul potrivit” - așa cum se va potrivi cel mai bine fiecărui caz.

Lecția noastră ni-l arată pe Saul, în drumul său spre Damasc, înarmat cu autoritate pentru arestarea urmașilor Domnului, acompaniat de alții care aparent au fost sub comanda sa ca un fel de forță de poliție. Toți cei care cunosc ceva despre luciditatea și strălucirea soarelui de amiază în Palestina, orbitor de strălucitor, vor observa forța declarației cu privire la marea lumină care pe neașteptate a luminat asupra lui Saul din cer, cam pe la miezul zilei. Aceasta ar fi trebuit să fie o lumină nespus de aprinsă; dar se pare că ea l-a afectat doar pe Saul, și nu pe cei care erau cu el, deși ei au văzut-o și au văzut la fel și efectul acesteia asupra lui Saul, care a fost orbit de ea, căci a căzut la pământ. Dacă el era în mișcare, aceasta ar putea însemna, că el imediat s-a întins la pământ singur, ca unul despre care s-ar spune că s-a plecat înaintea unui împărat, dacă el era călare, aceasta ar putea însemna că el s-a dat jos de pe cal și s-a proșternut jos însuși; dar noi nu înclinăm spre gândul care este cel obișnuit, că el a căzut de pe cal ca leșin. Mai degrabă, în loc de a fi amețit sau într-o stare de leșin, Saul pare că își stăpâna destul de bine simțurile, și și-a dat seama că era supus la un miracol. Vocea pe care a auzit-o a fost nu de aprobare, precum el s-ar fi așteptat, deoarece se presupunea a fi în serviciul divin, ci de muștrare: „Saule, Saule, de ce mă persecuți?”. Claritatea minții lui Pavel a fost manifestată prin răspunsul său: „Cine ești, Doamne?”. El deodată a recunoscut că cel care avea astfel de putere să-l oprească în călătoria sa, era ceva Domn, unul puternic, totuși el a dorit să nu facă nici o greșală, și a dorit să știe cine era acela care astfel l-a reproșat, ca să poată înțelege mai bine. Răspunsul a fost o surpriză pentru el, aproape un șoc: „Eu sunt Isus din Nazaret, pe care îl persecuți”.

Răspunsul Domnului nostru ne arată cât de intim El este cu toți cei care sunt cu adevărat ai Lui; cei care Îi ating pe sfinții Lui, Îl ating pe EL, căci nu sunt ei oare, precum declară Apostolul: „membri în parte al corpului lui Christos?”. El este cu adevărat: „Capul Bisericii, care este corpul Său”, și capul înălțat simte și are grijă și este interesat chiar și de cel mai mic și mai umil din cei pe care îi recunoaște ca ai Săi cu adevărat. Dacă vom ține minte acest fapt, ne va fi de mare ajutor în mijlocul încercărilor și persecuțiilor - gândul că noi „completăm ce este în urma suferințelor lui Christos”, că „cum a fost El, așa suntem și noi în această lume”, și că în timp ce suntem în carne, Christos este în carne, și că aceasta va continua până ce ultimii membri, chiar membrele picioare ale corpului, vor fi suferit și intrat în glorie. Să ținem minte aceasta, și în mod special, dacă în orice timp vom fi ispitiți să ne purtăm cu asprime sau să vorbim brutal sau să gândim fără milă despre oricare din „frați”. Să ținem seama de faptul, că precum noi, cu toate slăbiciunile și imperfecțiunile noastre, suntem membrele Domnului și suntem expuși interesului și grijii Sale, la fel sunt și toți frații; și în măsura în care facem, sau nu facem, unuia din cei mai mici din frații Săi, atunci noi facem sau nu facem Lui. Dacă acest gând al relației intime între Cap și membre ar putea fi mereu proaspăt în mințile noastre, cât de favorabilă ar fi influența, cât de des am valorifica ocazia, nu numai de a suferi ca corp a lui Christos, ci și de a suferi împreună cu membrii tovarăși, și de a ajuta în ducerea poverilor lor. „Trebuie de asemenea să ne dăm viețile pentru frați” - 1 Ioan. 3:16; Ev. 2:11; Col. 1:24.

Ni se spune de asemenea că și însoțitorii lui Pavel au văzut lumina, dar n-au auzit vocea. În altă parte este declarat că au auzit vocea dar n-au văzut pe nimeni. Aceste declarații nu trebuiesc considerate ca contradictorii, ci ele pot fi înțelese ca fiind în armonie, aducându-ne aminte că expresia „auzind vocea” câteodată este folosită în două moduri. Putem spune unui prieten: „N-am auzit ce ai spus”. Și din nou, vorbind despre același fapt, putem zice: „Am auzit o voce sau un sunet, dar n-am putut desluși cuvintele”. Aceste două declarații ar putea părea contradictorii, dar de fapt ele sunt în armonie, și la fel este și cu aceste două relatări ale cuvintelor Apostolului. Vocea a fost auzită de toți, dar însăși mesajul doar de către Saul.

Pavel a fost un om foarte realist, și de îndată ce a înțeles cine era acela care l-a oprit în cursul său greșit, el deodată a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?”. Aceasta a însemnat mult; aceasta a însemnat: acum sunt dornic să anulez ceea ce am făcut în mod greșit până acum; sunt dornic să fiu servul Tău; apelez la Tine pentru porunci; sunt gata să mă supun. „Uimit și tremurând. el a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?””. (Fapte. 9:6). Acest, limbaj

și atitudine a tuturor sufletelor sincere, înseamnă o deplină predare. Aceasta înseamnă: nu sunt mai sincer acum decât cu un moment în urmă, dar ochii mei ai înțelegerii, au fost deschiși, chiar dacă aceasta m-a costat pierderea vederii naturale. Permite-mi să-ți demonstrez, Doamne, că crimele mele împotriva Ta n-au fost din inimă, ci doar o înțelegere greșită în cap; permite-mi să-mi sacrific viața în serviciul Tău.

La fel pare că este și atitudinea poporului adevărat al Domnului în ziua de astăzi: cei care au fost orbiți de ani de zile cu înțelegerea greșită a caracterului și planului divin, și care au blasfemiât numele sfânt a lui Dumnezeu în ignoranță, în reprezentarea greșită a Lui și a planului Său; și care l-au persecutat pe Isus, opunându-i-se adevărului Său, și aceluia care îl sprijineau - aceștia, acum când ochii înțelegerii lor sunt deschiși, simt la fel ca și Saul, că restul vieții este prea puțin și prea scurt pentru a exprima laudele Celui care ne-a chemat din întunec la lumina Sa cea minunată; a aceluia care are milă de noi, și care îndurător ne-a luminat în inimi ca să ne dea lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu, precum aceasta luminează pe fața lui Isus Christos Domnul nostru (2 Cor. 4:4). Cei care nu-și simt inimile arzând, și care nu simt nici o dorință să se închine pe sine serviciului Domnului și adevărului Său, aceștia nu au spiritul Apostolului, nu au spiritul care place cel mai mult Domnului și care este cel mai prețuit printre cei care au mintea Domnului. Și dacă în careva măsură avem acest spirit sau dispoziție, să-l cultivăm deci, cugetând la ce lucruri mari a făcut Domnul pentru noi, și de asemenea reflectând asupra faptului cât de puțin suntem în stare să facem în schimb ca să manifestăm aprecierea pe care o simțim și pe care trebuie s-o simțim.

Răspunsul Domnului, trimițându-l la Damasc, și informându-l că „acolo ți se va spune ce trebuie să faci”, arată că Pavel era deja în mintea și planul divin încă dinainte. Domnul a știut că el este onest, și că el este unul care, atunci când adevărul îi va lumina inima, nu va fi neascultător față de viziunea cerească, ci, va fi prompt să-și consacreze viața sa, totul său, în serviciul Domnului și a fraților. Cu adevărat: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”. Același gând ne este adus în față în răspunsul Domnului față de Anania, când ultimului i-a fost frică să meargă la Saul. Domnul a spus: „Du-te, căci el este un vas pe care Mi L-am ales, ca să ducă numele Meu înaintea Neamurilor și împăraților, și copiilor lui Israel; căci Eu am să-i arăt ce lucruri mari va avea de suferit pentru cauza numelui Meu”. Un astfel de limbaj, nu poate fi folosit de Domnul în legătură cu cineva a cărui inimă nu fusese încă cu totul consacrată voinței și serviciului divin, care cu toate acestea a fost folosită în mod greșit din ignoranță. Astfel și astăzi, putem avea mai multă speranță cu privire la unii care sunt deschiși în opoziția și vrăjmășia lor față de adevăr și servitorii acestuia, decât cu privire la alții care sunt prietenii foarte reci și indiferenți ai acestuia. Cei dintâi pot fi cu adevărat consacrați, dar orbiți, și dacă este așa, va veni timpul convenit al Domnului pentru ca ochii lor mintali să fie deschiși, și atunci putem fi siguri, că aceștia vor fi printre cei mai credincioși urmași.

Minunata lumină care a strălucit asupra ochilor săi i-au distrus vederea. „Saul s-a sculat de pe pământ și când ochii săi au fost deschiși el nu vedea nimic, și era dus de alții de mână și l-au dus la Damasc, și el a stat trei zile fără să vadă, nici să bea nici să mănânce”. Putem fi siguri, totuși, că în timpul celor trei zile el a a cugetat mult, dorind să înțeleagă, atât cât este posibil, lecțiile acestor minunate experiențe. El ne spune că și-a dat seama că experiența sa nu era altceva decât că l-a văzut pe Isus. Nu trebuie să presupunem că el a văzut corpul spiritual al Domnului nostru, în gloria Sa minunată, deoarece trebuie să ne amintim declarația Scripturală că Domnul nostru acum, este imaginea clară a persoanei Tatălui; și ne amintim de asemenea, că nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască; căci El locuiește într-o lumină de care nu se poate apropia nici un om. Și din moment ce Domnul nostru este imaginea Sa clară și asemenea Lui, același lucru acum trebuie să fie adevărat și în ceea ce-L privește și pe El. Saul n-a fost decât un om, și prin urmare, n-ar fi putut vedea ceea ce nu poate vedea nici un om și să trăiască. Atunci, ce a văzut el? Răspundem, că el a văzut o reprezentare a gloriei lui Isus. Deoarece el nu putea vedea deplinătatea acestei glorie și să trăiască, i-a fost permis să vadă doar o parte din aceasta, și acea parte i-a distrus vederea. Aceasta ne demonstrează adevăritatea declarației că gloria divină, dacă va fi descoperită omului, va produce moartea. Cu toate acestea, o astfel de apariție a gloriei Domnului față de Pavel, l-a făcut cu adevărat un martor al învierii lui Isus, precum au fost și ceilalți unsprezece apostoli, căci nici ei nu l-au văzut pe Isus, în realitate, în persoana Sa glorioasă; ei l-au văzut așa cum a apărut în corpuri de carne, care erau luate chiar pentru scopul de a apărea înaintea lor și de a-i instrui, Pavel l-a văzut parțial, să zicem așa, el a văzut ceva din lumina prezenței Sale glorioase, suficient să-i dea o absolută asigurare că Isus nu mai era, așa precum el presupunea, Nazarineanul mort, ci cel înviat, glorificat, Domnul ceresc, un spirit dătător de viață.

Să observăm cum Domnul a ales un om cucernic printre discipolii Săi, când a trimis un mesaj lui Pavel, relatarea fiind că Anania era cunoscut printre Iudei ca om bun; la fel ar trebui să ne așteptăm întotdeauna ca

aceia pe care Domnul i-ar alege ca mesagerii Săi speciali să fie oameni buni, cucernici, evlavioși, nu ușuratici, nu lumești, nu imorali. Și chiar dacă am găsi pe cineva afirmând că sunt slujitori ai adevărului, având un caracter imoral, am avea bune motive să ne îndoim de ei; sau să presupunem că dacă Domnul i-a folosit vreodată, El nu-i va mai folosi în continuare pe atare, care s-au depărtat de căile dreptății. Cu toate acestea, trebuie să ne aducem aminte că noi nu trebuie să judecăm pe nimeni cu grabă, conform mărturiei celor lumești, și în mod special nu conform mărturiilor vrăjmașilor adevărului, totuși oricât de religioși s-ar declara acei vrăjmași, trebuie să ne aducem aminte cuvintele Domnului nostru: „Vor spune, în numele Meu, tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră”.

Cu toate că, prin mâinile lui Anania, a fost realizată o minune cu ochii lui Saul, încât solzii au căzut, și el era în stare să privească spre Anania, avem orice motiv de a crede că ochii săi nu s-au mai întors la vigoarea lor primară, și că din acest motiv frații Creștini cu plăcere și-ar scoate ochii pentru el (Gal. 4:15); din același motiv, el, deși fiind un om învățat, și-a scris foarte puțin din epistolele sale, și a fost mult dependent de însoțitorii săi, deși el însuși a fost principalul vorbitor și scriitor. Acesta a fost „țepușul în carne”, pe care Domnul n-a vrut să-l înlăture total, și de care Apostolul în cele din urmă a învățat să se bucure, când a ajuns la cunoștința că prin aceasta harul și îndurarea lui Dumnezeu vor abunda față de el tot mai mult - Gal. 6:11; 2 Cor. 12:7-9.

La fel este și cu noi: am putea fi înclinați să gândim că dacă am fi avut talente și capacități mai mari, sau dacă am fi fost eliberați de careva slăbiciuni ale cărnii, ar fi mai bine pentru noi și pentru cauza Domnului; totuși din nou trebuie să ne amintim cuvintele Învățătorului nostru, că noi „trebuie să căutăm mai întâi împărăția cerească”, și că toate lucrurile necesare pământești ne vor fi date. Dorințele și rugăciunile noastre nu trebuie să fie pentru lucrurile pământești pe care le caută Neamurile, ci trebuie să fie în principal pentru lucrurile spirituale. Trebuie să ne aducem aminte că în ceea ce privește lucrurile pământești toate au fost încredințate Domnului, și că El știe de ce avem nevoie înainte de a le cere, și că El a promis pentru noi că va face în orice chestiune în mod nespus de abundent lucrurile cu mult mai bune decât am putea cere sau gândi, privite din punctul de vedere al intereselor noastre spirituale și veșnice. Cu siguranță n-am dori binecuvântări temporale care în oarecare măsură ne-ar stânjeni ajungerea noastră la făgăduințele nespus de mari și scumpe - lucrurile spirituale pe care Dumnezeu le are în păstrare pentru cei ce-L iubesc.

Să notăm cu atenție mesajul trimis lui Pavel de către Dumnezeu prin Anania: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales, ca să cunoști voința Sa, și s-o vezi doar una, și să ascuți vocea gurii Sale“. Ah!, cât de puțini, își dau seama cu adevărat adevăratele declarații Învățătorului nostru: „Nimeni nu vine la mine, decât dacă Tatăl care m-a trimis, Î-l atrage”. Cât de puțini își dau seama că, Dumnezeu, în timpul prezent, nu încearcă să adune lumea la sine, ci doar, precum declară Scripturile în mod abundent, El își ia dintre popoare un popor deosebit, o mică turmă, care să constituie Mireasa, Soția Mielului și comoștenitoarea Lui. Dacă toți cei care au auzit vocea lui Isus vorbind către ei prin Cuvântul Său, și care, prin ochii credinței, L-au văzut, și în a căror inimi a luminat lumina gloriei lui Dumnezeu, mai pe sus de strălucirea oricăror lucruri pământești, ar putea înțelege ce mare favoare a ajuns la ei, atunci aceasta ar fi cu adevărat un mare stimulent pentru aprecierea din partea lor a privilegiilor astfel puse înaintea lor. Ei ar vedea că toate acestea înseamnă că suntem chemați să fim conlucrători împreună cu Dumnezeu, să suferim împreună cu Isus în acest veac Evanghelic al sacrificiului pentru cauza dreptății, și să fim comoștenitori cu El în veacul care vine, în care domnia dreptății va prevala spre binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ, și spre subjugarea lui Satan și a păcatului.

Acesta a fost gândul comunicat lui Pavel: că însemnătatea experienței care i s-a întâmplat a fost că el a fost găsit într-o astfel de stare a inimii încât era vrednic să fie martor pentru Dumnezeu și pentru Isus cu privire la lucrurile pe care le-a văzut și auzit. La fel este și cu fiecare din noi, nu trebuie să încercăm să spunem altora lucruri pe care noi înșiși nu le-am văzut sau pe care nu le-am auzit; dar mai întâi trebuie să fie deschiși ochii aprecierii și credinței, și urechile înțelegerii de asemenea trebuie să fie deschise, și apoi în schimb, din ceea ce noi înșine am auzit de la Domnul, prin agențiile și mijloacele Sale prevăzute, trebuie să spunem și altora - răspândind favoarea divină conform capacității noastre de apreciere și de exprimare.

Declarația Domnului față de Anania cu privire la Pavel a fost: „El este un vas ales pentru Mine, ...Îi voi arăta ce lucruri mari va trebui să sufere pentru cauza Mea” (Fapte. 9:15, 16). În acest fel este și cu toți cei aleși, ca și Marele nostru Căpitan Isus, toți și fiecare trebuie să învețe și să dovedească ascultare și loialitate planului divin suferind în acest timp prezent, ca astfel să fie potriviți și pregătiți pentru gloria, onoarea și nemurirea Împărăției. Și faptul de a fi ales spre a suferi mult implică o calificare pentru o tot mai mare glorie după aceasta.

Așa a fost cu Domnul nostru și cu Apostolii: și este scris, pentru încurajarea noastră, că suferințele timpului prezent lucrează „pentru noi o mai mare greutate veșnică de slavă” - 2 Cor. 4:17.

Să luăm seama și să aplicăm cuvintele lui Anania: „Acum ce aștepti? Ridică-te și fii botezat, și spalăți păcatele, chemând numele Domnului”. Există un mod direct de a vorbi în această manieră vrednic de copiat de către toți care au o influență asupra altora, și care caută să-i îndrepte pe calea cea dreaptă. Îndemnații la promptitudine, la o deplină și completă ascultare, la o deplină mărturisire a Domnului și a adevărului. Dacă nu sunt înclinați să asculte prompt îndată ce ochii lor au văzut pe Domnul, și îndată ce urechile lor au auzit vocea Sa, atunci ei vor fi cu mult mai puțin pregătiți să facă o consacrare după un timp, când lumea, carnea și diavolul le va zice: Nu fi un extremist, acum; fii mai moderat; nu face o deplină consacrare Domnului. Vecinii și prietenii tăi te vor crede ieșit din minți, și aceasta va interfera cu speranțele și planurile tale, și va prefăce pe prietenii tăi în dușmani. Te va costa prea mult, mergi mai încet. Cursul drept pentru fiecare care ar putea fi în calitate de a da instrucțiuni este acela al lui Anania, în favoarea ascultării imediate. „În trecut destul am” reprezentat greșit pe Domnul, caracterul și planul Său în *anumită măsură*. Restul vieții este prea scurt pentru a putea mărturisi laudele Celui pe care acum Îl vedem ca Cel glorios, autorul și desăvârșitorul credinței noastre.

Botezul lui Ioan, care a fost instituit pentru Evrei, a fost un botez spre căință și pentru iertarea păcatelor - nu a păcatului original, ci păcatele împotriva legământului Iudeu, și păcate împotriva lui Isus, Mesia care a îndeplinit acest legământ. Acesta a fost botezul lui Ioan, care a fost potrivit pentru Evrei; căci toți evreii care erau în armonie cu Dumnezeu lor și cu legământul Său, își au păcatul original acoperit prin aranjamentul Legii Mosaice, în sacrificiile care continuau an de an, până ce a venit marele sacrificiu, cel antitipic, care le-a înlăturat pe celelalte. Prin urmare, fiecare Israelit adevărat, care a fost în Moise sub Legământul Legii Iudaice, prin virtutea lucrării lui Christos, luând locul lui Moise și substituind Legământul Legii cu Legământul Nou, a fost să zicem așa, transferat de la cel Vechi la cel Nou; de la Moise la Christos; și acoperirea *tipică* a păcatului original a devenit *reală* în Christos. Astfel Evreii întotdeauna au fost chemați să se căiască și să fie botezați pentru *iertarea păcatelor lor contra legământului lor*; ca astfel ei să poată fi în deplină armonie cu Domnul. Acest botez pentru iertarea păcatelor, botezul lui Ioan, a fost doar pentru Evrei, și nu era pentru Neamuri, care n-au fost sub legământul Mosaic, nici în Moise (n-au fost botezați în Moise 1 Cor. 10:2), și astfel în transferul instituției Mosaice în cea Creștină, noi n-am fost transferați în Christos. Botezul pentru Neamuri înseamnă acces la Christos - în corpul sau Biserica lui Christos, precum explică Apostolul - Rom. 6:3-5.

Văzând că Apostolul Pavel a fost un urmaș atât de credincios în urmele Domnului Isus, și că iluminarea sa ilustrează în multe feluri atât de clar iluminarea noastră spirituală în acest timp din urmă al secerișului, să punem bine în inimă textul din titlu, cuvintele Apostolului; „N-am fost neascultător, față de viziunea divină”. Dragi frați și surori, care am văzut în lumina acestui timp de seceriș - lumina prezenței Domnului (*parousia*), strălucind mai tare decât orice lumină pământească, dând lumina înțelegerii gloriei lui Dumnezeu, arătându-ne ceva din caracterul și planul divin - să nu fim neascultători față de viziunea cerească, ci să fim credincioși privilegiilor și ocaziilor noastre în a lăsa lumina care ne-a luminat inimile și mințile să lumineze pe alții, prin cuvintele noastre, și prin viețile noastre ca epistole vii, încât oamenii să poată glorifica pe Tatăl nostru care este în ceruri.